

Miks, neiu, sa töötad lootsikus?
Oh metsle, saar sõbrale hukatus!
Oh kuule ometi armu healt —
Ara tõu ka teda su armu käelt!

Ei taha ta puulda teist fugugi,
Ei kaebmine aita sell' ühtigi —
Ju eemal, ta iska veel eemaldab
Ja teise kaenla ta põgeneb.

Heidalla nii kahvatand nagu surm,
Ta pealt waata näha kui kalju ja põrm,
Silmivaate tal kustmas ja joud ihust läind,
Kui põgen'jad Kuumalat mere peal näind.

Kolm päewa iötnud ta sõõmata
Ming liifumatta ja joomata,
Ming waiksemaks ühtepuuhku ta jäi,
Kunni viimaks tal mõistnud wiga sai. —

Sis nessandamal päewas veel õhlaas ta:
Miks, Kuumala, maha jätsid mind ja?
Oh häda, oh viljesus, hüidis ta veel
Ja langeb sis merde hukatus' teel.

Laulja lõppes ja pühliko silmi veest. Siis
lisa:

„Siin on see loht, kust ta ennast mahakulutas.
Tund ajaas ta surnukeha kalldale. Kahessa päewa
pärasit sündis Kuumala üksj seia ja leidis oma

sõbra viimist ülejäätu. Ahaastusega mattis seda
sinna paika, mis seit saadik Heidalla hauaks
nimetas. Siis sündis koju poole — seal tulsi
temale laente peal Heidalla waimi wästu. See
tegi Kuumalat peast üödraks ja meelt äraheites
kututas üle lootsiku seriva wette.

Seit saadik kuulukse tema hädaorigamisi mere
peal ja kaljude wabel Heidalla kaebliku healt.
Kalurit on kaa Kuumala waimu fuju wee peal
näimud ja mina isegi olen lausliku kandle mängu
seal koopas kuulnud. Kui lõunalt tuul puhub
ja kuurvalge böse on, ei julge keegi kalur seia
saarele, et kardawat waimusti näha.“

Waiksest olid Madli ja Maret pealt kuulnud
ja kartuse wärin käis neil läbi feha. Siis tänasid
jutumeest ja hakkasid jälle koju poole sündma.
Gemalt nägid ühe kalameeste paadi ja seast
kelaasid laulu sõnad:

Tasalt waikses kalju orus
Ngakord, kui täis on kuu,
Keigub selle surma wari,
Kes petenud armetu,
Nigades niisamma kõnnib
Üle weede Kuumala,
Udu katiel tasa jõuab
Hauale, kus Heidalla